

aldrig burde have ventet sig andet af disse Folk, der jo ikke engang havde lagt Skjul paa, at de kun havde det ene Formaal at tjene Penge. Men han kunde i Længden ikke styre sin Harm. Nogen Nervøsitet sad der ham desuden i Kroppen efter den Opdagelse med Familjens Overflyttelse her til København. Selv om han ikke netop tænkte paa det, laa Bevidstheden derom som et Tryk paa Sindet, der gjorde ham indesluttet og pirrelig. Han havde hele Tiden den største Lyst til uden videre at rejse sig og gaa. Naar han saa disse Børsbanditter sidde der skodesløst og overlegent smaa-snakkende og endevende det Værk, der i saa mange Aar havde været hans eneste Tanke, ja udgjort hele hans Liv, havde han en Fornemmelse, som om han personlig blev besnuset og befingret af dem.

Uden at vide det var han imidlertid bleven skarpt iagttaget henne fra Bordenden, hvor Max Bernhardt sad med en Albu paa Stolearmen og støttede sit mørke Hoved paa sin smukke, hvide Haand. Hans store, posede Øjelaag med de blaa-lige Skygger omkring var som sædvanlig halvt til-lukkede, saa man ikke kunde se, hvor hans Blik færdedes, — men det hvilede næsten uafbrudt paa Per.

Det var Pers sammenbidte Mund og de opsvulmede Aarer i hans kraftigt skaarne Pande, der fængslede denne Mand, som plejede at sige, at han ved sin Død vilde udsætte en Præmie for ethvert nogenlunde karakterfuldt Hoved i den Samling Kød-boller, der udgjorde det danske Folk. Han var i det hele bleven overrasket af Pers ganske statelige og verdensmandsagtige Ydre, der slet ikke passede til det Billede af ham, han havde bevaret fra